

Chương 4

MẬP và Ốm

Lý Viện Viện đang say ngủ trên giường, buổi tối nàng ngủ rất ngoan, không đạp chăn cũng không ngáy, chỉ nằm yên trên giường, cũng rất ít trở mình.

Yến Tư Thành thu dọn bàn trà, sau đó tìm giấy bút trên bàn học đặt lên bàn trà, chàng ngồi nghiêm chỉnh dưới đất, chỉnh âm thanh của tivi xuống mức nhỏ nhất.

Công chúa đang ngủ, theo lý thì chàng ngồi bên cạnh như vậy thật sự không hợp lẽ, nhưng chàng phải nhanh chóng nắm rõ quy tắc của thế giới này, bởi vậy phải vận dụng mỗi một phút một giây. Yến Tư Thành nghiêm nghị nhìn tivi, cho dù tiết mục có buồn cười đến mức nào chàng cũng chỉ chau mày, tập trung vào tất cả các tình tiết trên màn hình, tựa như đang lắng nghe quân tình quan trọng, khi có chỗ nào tạm thời không hiểu, chàng còn nghiêm túc ghi lại.

Đồng hồ treo tường không ngừng chạy tích tắc theo tiếng thở của Lý Viện Viện, chàng ngồi thẳng như cán bút trước tivi suốt đêm. Mãi đến khi bên ngoài tờ mờ sáng chàng mới buông bút, suốt một đêm, chàng mượn ánh sáng của tivi ghi hết năm trang giấy.

Dụi đôi mắt cay xè, Yến Tư Thành nhìn sang bên cạnh, Lý Viện Viện vẫn giữ tư thế đó ngủ rất say, môi nhẹ cử động, không biết trong mơ ăn được thứ gì ngon mà vẻ mặt thư thái trông như rất vui vẻ.

Yến Tư Thành vẫn nhớ lúc còn nhỏ, lần đầu tiên chàng nhìn thấy Công chúa là bên bờ hồ của phủ Công chúa, nàng khóc rất tội nghiệp, lúc đó Yến Tư Thành vẫn chưa biết nàng là ai, ban đêm cũng không thấy rõ y phục, chàng nhất thời hiếu kỳ bèn tới hỏi mấy câu, Lý Viện Viện chỉ khóc thê thảm, ậm ờ kêu gào: “Không có bánh Phù dung, không được ăn bánh Phù dung...”

Thì ra chỉ vì một miếng bánh Phù dung...

Yến Tư Thành nhất thời im lặng, sau đó móc ra hai miếng kẹo gừng đưa cho nàng: “Tôi không có bánh Phù dung.” Chàng nói, “Nhưng kẹo gừng cũng ngọt lắm. Lấy không?”

Cô bé nhìn kẹo gừng trong tay chàng, đôi mắt to bỗng lóe lên, tựa như bên trong có ánh sáng tỏa ra, nàng ngẩng đầu nhìn Yến Tư Thành rồi lại nhìn kẹo gừng, cuối cùng chỉ lấy một miếng. Sau khi bỏ vào miệng, nàng trợn to mắt chớp mấy cái, lệ vẫn còn vương trên mắt lăn xuống như hạt châu, vị ngọt như gió xuân thổi bay tâm trạng không vui của nàng.

“Ngon lắm.” Miệng nàng còn ngậm kẹo gừng nên nói không rõ: “Ngon lắm.”

Yến Tư Thành đưa miếng kẹo còn lại tới trước mặt nàng. Lý Viện Viện lại đẩy tay chàng về: “Cái này ngon lắm, đại ca ca ăn đi.”

Kẹo gừng đâu ngon đến mức đó... Yến Tư Thành thầm biết, nhưng cũng ăn miếng kẹo gừng theo ý nàng. Nhìn đôi mắt to của cô bé, Yến Tư Thành bỗng có cảm giác đúng là ăn rất ngon.

“Ngon hơn bình thường.” Chàng nói, miếng kẹo gừng đổi được nụ cười của Lý Viện Viện.

Sau đó chàng vì miếng kẹo gừng này mà bị mắng một trận, vì Công chúa sức khỏe yếu ớt không thể ăn bừa. Nhưng Yến Tư Thành không cảm thấy uất ức lắm, chàng vĩnh viễn nhớ mãi vẻ mặt của cô bé lúc đó vui biết dường nào, tựa như trong giấc mộng của nàng hiện giờ.

Vừa bình yên vừa hạnh phúc.

Chàng hi vọng cả đời Lý Viện Viện đều bình yên hạnh phúc như vậy.

Dù bất chàng dùng sinh mạng bảo vệ cũng không sao, chàng bằng lòng đem hết tất cả những gì của mình ra để bảo vệ nàng.

Lý Viện Viện bị mùi cháo thơm đánh thức.

Yến Tư Thành bày thức ăn lên bàn trà, cung kính nói: “Điện hạ, bữa sáng đã chuẩn bị xong, sau khi Điện hạ rửa mặt là có thể dùng bữa.”

Lý Viện Viện ngậy người, một chén cháo vẫn còn bốc khói, mấy đĩa thức ăn xinh xắn.

“Tư Thành dậy sớm nấu à?”

“Dạ.”

Lý Viện Viện không nói nữa, đóng cửa rửa mặt trong nhà vệ sinh.

Lý Viện Viện nhìn mình trong gương, thầm nghĩ hiện giờ tuy nàng trở nên xinh đẹp, nhưng vẻ ngoài của Yến Tư Thành lại chẳng được nâng cao, hơn nữa cách ăn mặt của chàng trông có vẻ không có chiều sâu. Từ điểm này, Lý Viện Viện đột nhiên có cảm giác Yến Tư Thành chệu thiệt thòi.

Mặt khác, khi đến đây, Yến Tư Thành không chỉ phụ trách công việc bảo vệ nàng mà ngay cả ăn uống quét dọn cũng kiêm luôn, nhưng nàng lại chẳng hề trả tiền cho chàng, tính ra hiện giờ nàng còn xài tiền của Yến Tư Thành nữa!

Vậy Yến Tư Thành càng lỗ nặng rồi.

Công chúa hơi rầu rĩ, nhưng nhất thời không nghĩ ra cách bù đắp cho Yến Tư Thành.

Lý Viện Viện ngồi xuống, nhìn thức ăn trên bàn rồi lại quay đầu nhìn Yến Tư Thành đang đứng bên cạnh mình, ánh mắt Yến Tư Thành lập tức quay lại: “Điện hạ?”

“Tur Thành không ăn à?”

“Chút nữa thuộc hạ sẽ ăn sau.”

“Cùng ăn đi.” Lý Viện Viện buột miệng nói, “Huynh nhìn đi, người ở đây đều ăn cùng nhau hết.” Nàng chỉ tivi suốt đêm không tắt, trong đó đang chiếu quảng cáo công ích, cả gia đình ngồi ăn cơm rất vui vẻ đầm ấm.

Yến Tư Thành không quay lại, quỳ một gối lẳng lẳng cúi đầu: “Thuộc hạ không dám vượt giới hạn.”

Lý Viện Viện khẽ bảo: “Đứng lên đi.”

Nàng cũng không biết phải khuyên thế nào. Nhìn Yến Tư Thành chờ nàng ăn sáng xong, bận rộn tới lui dọn bàn, Lý Viện Viện càng cảm thấy Yến Tư Thành thiệt thòi.

Nàng ngồi trên nệm, nhìn Yến Tư Thành rửa chén dưới bếp. Lý Viện Viện nghiêm túc suy nghĩ hiện giờ mình phải làm cách nào bù đắp cho Yến Tư Thành, bỗng dưới nệm rung rung, có âm thanh cực nhỏ phát ra, nàng sờ xuống dưới, kéo di động của mình ra, tiếng chuông lập tức to lên.

Hai chữ Trương Nam nhảy nhót trên màn hình, nhớ lại thái độ mất lịch sự của người này hôm qua, Lý Viện Viện khẽ chau mày, nhưng vẫn nhận cuộc gọi: “Xin chào?”

Bên kia dường như hơi sững sốt trước lời mở đầu lịch sự của Lý Viện Viện, một lúc sau mới nói: “Chín giờ sáng nay ở phòng tập giảng đường số năm, đừng quên đó.”

Lý Viện Viện suy nghĩ một lúc, tuy nàng không hiểu rốt cuộc phải đi tập tành cái gì, nhưng hình như đó là chuyện “Lý Viện Viện” trước đây vẫn làm, theo như Châu Tinh nói hôm qua, “Lý Viện Viện” hình như cũng kiên trì với chuyện này lắm.

Nàng muốn hòa nhập vào thế giới này, muốn mượn cơ thể của “Lý Viện Viện”, vậy nàng cần phải làm tất cả mọi chuyện của Lý Viện Viện, nàng gật đầu: “Tôi sẽ đến đúng giờ.”

Ngắt điện thoại, lúc này Lý Viện Viện mới nhớ ra, nàng quên hỏi chín giờ sáng rốt cuộc là canh mấy...

Để không đến trễ, Lý Viện Viện thay quần áo ra ngoài từ sớm, dọc đường hỏi đường người ta để tìm đến phòng tập giảng đường số năm, Yến Tư Thành vẫn theo sau ba bước như bình thường.

Thời gian trông cũng còn sớm, trong tòa nhà giảng đường chỉ có lác đác mấy người đi qua, đường đến phòng tập vô cùng yên tĩnh, trên hành lang chỉ vang

vọng tiếng bước chân của Lý Viện Viện và Yến Tư Thành. Nhưng vừa rẽ qua một góc, nàng bèn nghe thấy mấy âm thanh đing đing đang giòn giã uyển chuyển, chẳng bao lâu, âm tiết đơn điệu dần dần trở nên liền mạch, sau đó ngày càng nhanh, tao nhã hợp thành một bài hát Lý Viện Viện chưa từng nghe bao giờ.

Lý Viện Viện cảm thấy bài hát này thật sự rất hay, bước chân nàng nhanh thêm, đi về đại sảnh đang mở cửa, nàng đứng bên ngoài không vào, nhưng ánh mắt thoáng chốc đã tìm được bóng một cậu con trai trên sân khấu.

Cậu ta mặc áo tay ngắn màu xám nhạt và quần jean, mái tóc ngắn và đôi tay thon dài, ngón tay đang đẹp đẽ nhảy nhót trên phím đàn đen trắng như cá tung mình, tấu lên một bài hát khiến Lý Viện Viện say mê, đường nét trên mặt cậu ta tròn trịa sạch sẽ, bờ vai dày rộng, bụng hơi có thịt nhô ra.

Lý Viện Viện lập tức cảm thấy mặt hơi nóng lên.

Một chàng trai thật... thật đẹp.

Lý Viện Viện bước vào phòng tập, chăm chú nhìn cậu con trai kia, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của Yến Tư Thành.

Nàng càng đến gần lại càng nhìn rõ gương mặt của cậu con trai, mắt phụng, môi mỏng, Lý Viện Viện cơ hồ nghe thấy tim mình đập như sấm.

Đột nhiên có người xuất hiện, cậu con trai giật mình, tiếng đàn ngưng bật, Lý Viện Viện chớp mắt, hoảng hốt giải thích: “Xin ... xin lỗi, tôi không cố ý cắt ngang, chỉ là tôi nghe thấy khúc nhạc rất hay ...”

Cậu con trai bỗng thở phào: “Thì ra là Lý Viện Viện.”

Nghe thấy cậu ta gọi tên mình, trong đầu Lý Viện Viện bỗng lóe lên một xung hô tương ứng – Tiểu Bàn *.

(*)Bàn : Mập

Khoan đã... Đâu có đúng, cậu ta tên... Tiểu Bàn à?

Nhưng Lý Viện Viện không hề cảm thấy cậu ta mập, trong mắt Lý Viện Viện, hình thể của cậu ta ở mức “thích hợp”, hay đúng hơn là vừa vặn...

Vừa vặn với mẫu nàng thích.

“Tôi còn tưởng là ai đi luyện tập tới kiếm chuyện với tôi nữa chứ.” Tiểu Bàn từ sân khấu nhảy xuống đất, thịt trên bụng cậu ta cũng lắc theo mấy cái, “Hôm nay sao cậu tới sớm vậy? Chẳng phải hôm qua bị té sao, không nghỉ thêm à? Hôm nay là thứ Bảy phải tập cả ngày đó.”

Lý Viện Viện vén tóc ra sau tai, mặt ửng đỏ: “Tôi không sao. Bị té không đụng phải chỗ nào. Cảm ơn cậu quan tâm.”

“Cậu không cần khách sáo. Thật ra chuyện hôm qua bọn tôi cũng cảm thấy Trương Nam ăn nói quá đáng, nhưng anh ta là người có yêu cầu hoàn hảo, cậu cũng biết mà, sao lại bỗng bột nhảy xuống vậy, cũng chỉ có cậu bị té thôi.”

Thật là một chàng trai chu đáo.

Mặt Lý Viện Viện bất giác đỏ lên, hai người trò chuyện, thời gian bất tri bất giác lặng lẽ trôi như nước chảy, phòng tập dần dần đông người, có người gọi Tiểu Bàn, cậu ta bèn chạy tới cùng với mấy người khác khiêng cây đàn piano trên sân khấu đi.

Ánh mắt Lý Viện Viện vẫn luôn bám theo cậu ta, nàng cảm thấy mình không thể dời mắt được nữa.

“Lý Viện Viện.” Bỗng nhiên ở đâu có một giọng nam xen vào, “Tới đây.”

Lý Viện Viện quay đầu, một cậu con trai cao cao ốm ốm đi vào, trên tay cậu ta còn cầm mấy quyển vở trắng.

Trương Nam.

Lý Viện Viện tò mò quan sát cậu ta từ trên xuống dưới, cảm thấy sở thích của “Lý Viện Viện” trước đây thật sự quá kỳ quặc, kiểu con trai ốm nhom thế này rất cuộc đẹp chỗ nào, tại sao lại thích cậu ta, cậu ta lại còn hung dữ với người khác, đầu dụi dằm thân thiết như Tiểu Bàn.

Con trai hung dữ với người ngoài cũng được, nhưng trước mặt con gái phải giống như một con mèo.

Nàng thâm nghĩ vậy, nhưng vẫn đi về phía Trương Nam.

“Kịch bản mới của cô.” Trương Nam nhét một cuốn vào tay nàng. “Mấy chỗ cô diễn không tốt tôi đã cố gắng sửa cho cô rồi.” Cậu ta không nói thừa, cũng không hề nhắc tới chuyện hôm qua mà đi vào chủ đề ngay, nhưng cậu ta cứ nhíu mày, trông có vẻ như nói chuyện với Lý Viện Viện khiến cậu ta hơi nhức đầu, “Cô coi trước đi, chú ý nghiên ngẫm tính cách của vai này, cô thử nghĩ về thân phận của nhân vật đi, cô ta là Công chúa Đại Đường, con cưng của vua, lúc ăn hiếp người khác thì phải kiêu căng hống hách...”

Lý Viện Viện hơi sững sốt, không nghe thấy những lời phía sau, chỉ hỏi về đoạn giữa: “Tôi diễn cái gì?”

Khóe miệng Trương Nam giật giật: “Cô đừng nói là đến giờ cô vẫn không biết mình diễn ai nhé? Luyện tập bao nhiêu ngày rồi mà, đầu óc cô đem đi bắt bướm hết rồi à?”

Lý Viện Viện tiện tay lật giở kịch bản, lập tức mỉm cười: “Tôi biết rồi.” Nàng cười híp mắt, “Tôi diễn Công chúa Đại Đường.”

Công chúa Đại Đường đó...